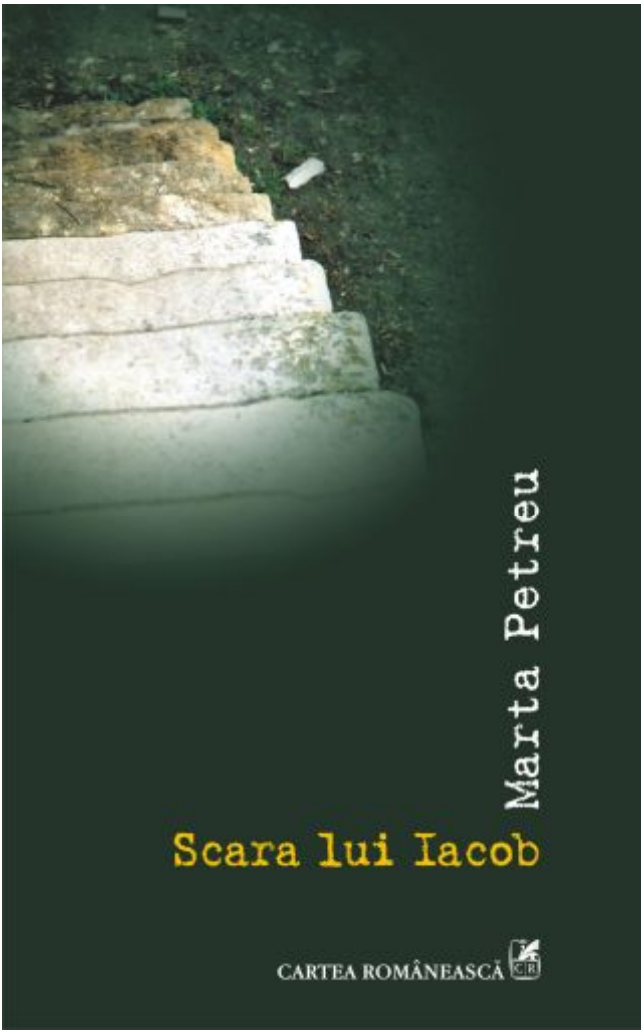
Marta Petreu
Scara lui Iacob
CARTEA ROMÂNEASCĂ

Marta Petreu

Scara lui Iacob

CARTEA ROMÂNEASCĂ
EDITURA POLIROM
2006

© 2006 by Editura POLIROM
www.cartearomaneasca.ro
Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ
Bucureşti, Calea Victoriei nr. 115, sector 1
www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN print: 973-23-1762-0
ISBN ePub: 978-973-46-2615-1
ISBN PDF: 978-973-46-2616-8

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Întâlnirea

Înalt
stă rezemat de poarta înaltă

Apoi dinspre soare-răsare s-a făcut tăcere
s-a făcut tăcere şi dinspre soare-apune
dinspre amiazăzi niciun zvon nicio adiere
Singura punte încă neridicată era dinspre amiazănoapte

Înalt el stă rezemat de această poartă înaltă
a elementelor

Îl privesc drept în ochi şi el mă priveşte drept în privire

Nu ştie ce să facă
să o deschidă sau să stea să aştepte
până când unul din noi ca un turn se va prăbuşi

Ne privim pe viață şi pe moarte
ne luptăm
sprijinindu-ne unul de altul cum se sprijină în iubire un bărbat şi o femeie
ori cum se sprijină cu ură unul de altul duşmanii
Aproape că mi se pare că-l iubesc
Deasupra noastră – niciun ochi văzător
numai ochiul absenței
deasupra noastră – cerul înalt vidul verii

Dar ne purtăm fiecare războiul nostru rece
jocul nostru grotesc
împlinim neclintit scenariul ce ne-a fost dat

Dreaptă ca un soldat
din armata umană trimisă să moară
eu stau pe propriile mele picioare
Înalt el stă rezemat de poarta aceasta înaltă
încă închisă

Arcul de triumf

Perfectă îmi este singurătatea
Între negații şi afirmații între da şi ba
trec
ca pe sub un arc de triumf
Eu însămi îmi sărbătoresc oho! gloria
eu – amărăciunea

Între două respirații
cutez şi îmi ridic glasul până la Dumnezeu
Da. Intru în golul ultim
Şi întreb: în numele cui Domine în numele cui
carnavalul

În pământ apă cer şi foc mi s-au făgăduit rădăcini
În pământ apă cer şi foc aş fi vrut să rodesc
şi n-a fost cu putință
Amintirea paradisului
când eu
sunt de niciunde

Sângele lucrurilor cicatricile faptelor
îmi bandajează carnea. Şi totuşi
eu sunt de niciunde
Printre înțelesurile mici şi domestice ale vieților altora
umblu
ca printr-o împărăție străină

Luna

O lună de metal bătrân se urcă din adâncuri
la lumina sufletului

Metal
metal
ca o floare umedă de nufăr săgetând
suprafața nemişcată a mlaştinii
Şi un gând greu de nămol
îmi apasă respirația:
Dumnezeu al celorlalți de ce m-ai părăsit
încă de dinaintea naşterii
de ce

Întunecată sunt
ca un cărbune sunt
O lună bătrână de metal
se ridică-n mine
până la lumina neagră a pupilei
şi mă sfâşie

Pământul acesta

Ea e atinsă. Şi-i este frică. Şi uneori – rar – visează
să o apere cineva
Ea a prins rădăcini în singurătate
ca un ulm în pământ
şi stă aşa
pe orice vreme
verticală ca un copac
trufaşă ca o pădure sub viscol
Ea îşi poartă moartea ei pe picioare

Şi stă aşa verticală
până când realitatea cea mai reală
trece ca un buldozer
peste existența ei atinsă
şi o culcă frumos la pământ

Pământul acesta îndurător primitor
pe care mărşăluiesc şi curg una în alta
ca nisipul într-o clepsidră
armata învingătoare
şi armata cealaltă a celor atinşi

Cântec de dup**ă**-amiaz**ă**

Eu am bogăția mea comoara mea de remuşcări
am ruşinea
eu am greşelile mele
colecția mea de fapte rele şi vinovate
eu îmi am morții mei

Şi am această viață
pe care am greşit-o – întru slava nimănui

Şi-acest pământ mănos ce-l port sub frunte
în pământ se va întoarce
ca trupul meu tânăr pe care nu mi-l mai amintesc
pe care nu-l mai găsesc în pielea mea
şi care în pământ s-o fi întors
întru slava nimănui
întru slava nimănui

Roata

Sufletul meu încremenit e
ca un lac de piatră

Unde sunt peştişorii cei veseli cei argintii
cei frumos colorați ca o grădină botanică?
unde sunt dorințele remuşcările visul levănțica?
cum vor țâşni
ca nişte păstrăvi-curcubeu iluziile?
Unde sunt peştişorii colorați voioşi
unde nălucile după care alergând buimacă
am scos din roca vieții
jerba cununa încoronarea?
Şi fata aceea subțire cu sânii tineri
Unde s-au dus
îngerii cruzi ca o adolescentă în flăcări?
unde sunt liliacul salcâmul stânjeneii oho iasomia
Calea-Laptelui e de cenuşă:
ca un puf de păpădie

cum o să mă înalț la cer?

Sufletul meu încremenit e ca un lac de piatră

Ca un tanc a stat aici
o materie întunecată de o vârstă cu Dumnezeu

Cum să mă înalț la cer cum să mă înalț

Sufletul meu încremenit e ca un lac de piatră

Mesagerii

Vin rar şi la distanțe întâmplătoare
ca nişte păsări răzlețe dintr-o specie necunoscută
vin obosiți
şi fără ca eu să le pot pricepe prezența
Nu. Nici acum nu găsesc nicio noimă acestor semne sărace

Decât dacă ei sunt purtătorii acelei vestiri
de care toți am aflat pe care toți suntem constrânşi s-o acceptăm
fără ca asta să însemne că o putem înțelege

Eu sunt om. Numai om. În adierea asta de vară

Fără să înțeleg

şi fără să ştiu de unde tot vin
eu îi primesc eu îi suport eu le dau adăpost
exact aşa cum sosesc:
ponosiți de pulberea neagră a celeilalte lumini
cu aripile îmbibate de soarele negru al beznei

Augustin

Calc marea cea moartă
Inima mea inima mea
Doar o fată de câmpie sunt şi eu – cânt nimănui
doar o fată de câmpie

Viața mea aruncată pe apa dragostei
aşa
cum arunci un ban ruginit găurit

La poalele dealului zace scăldat în sânge
fratele meu Augustin:
  Mâine Maria o să mă ştie după sânge
  căci toți un sânge avem
  din acelaşi sânge ne tragem
  şi sângele nostru sărat şi roşu
  cade asupra noastră –
  îmi spune întins pe giulgiul de cânepă roşu de sânge

Sânge. Sânge din sânge. Toți în sânge ieşim
şi-un sânge avem – cânt
Doar o fată de câmpie fără nume am ajuns
viața mea s-a dus pe gârlă
pe bărbatul acela întunecat mult l-am iubit

s-a sfârşit bun-rămas – cânt – bun-rămas
Domine Dumnezeul meu
prin noapte prin zi îl duc în spate
pe fratele meu de sânge scăldat în sânge
da Augustin

Doar o fată de câmpie nechemată pe nume sunt
fratele meu Augustin fratele meu Augustin

Ca o coloană

Singură. Singură. Singură
Eu stau ca un orb închisă în mine
Mă doare – deci ştiu că sunt vie

Ce frumusețe ce frumusețe feroce
creşte din singurătatea mea de femeie
Ce libertate îmi dă astăzi timpul acesta
roşu cum cerul la ceas rău de amurg

Sunt singură. Stau în picioare. Pe picioare-mi duc greul
Sunt numai o rană
şi ca o coloană mă sprijin pe mine

Da. Stau verticală
ca scara lui Iacob care coboară din cer

Bunavestire

Domine. Tată. Cineva îmi bate noapte de noapte-n fereastră
cineva se izbeşte de sticlă uguie da îmi vorbeşte păsăreşte din guşă
îmi scânceşte cu glas de cățel
Noapte de noapte se-aude foşnet de pene scrâşnet de gheare
ceva se izbeşte de geam şi îmi cântă mă ispiteşte
da
îmi cere ceva neînțeles – poate vrea să intre la mine
poate vrea să mă ducă cu el

Da. Îmi îngână un cântec de leagăn
poate un bocet poate un cântec de ducă

Aripi şi gheare. Ceva mare cu pene şi gheare
vine din beznă la mine-n fereastră

Tată. Inima mea se izbeşte de coaste
Noaptea aştept
şi mă tem

Cosaşul

Iar îşi face de lucru pe-aproape îngerul ăsta cu blană
Îl aud cum şontâcăie
îl aud cum coseşte ca o cârtiță
rădăcinile ierbii
Da. Vine să mă surpe de pe picioare

Rugăciune de vară

Luminează viața mea dă-i înțeles
fii pavăza de zi şi de noapte contra spaimei
dă-mi întunericul de catifea al somnului fără coşmaruri
dă trupului meu o zi fără durere
şi minții mele o zi fără angoase
luminează-mă aşa cu o bucurie senină
ca după-amiaza asta răcoroasă de vară
când oamenii umblă pe cer
ca pe o stradă albastră ceva mai largă
şi strict pietonală

Miezul nopţii

Era o lumină atât de intensă
încât acoperindu-mi ochii cu mâna
vedeam
ca printr-un geam de cleştar
prin falange

Vedeam tot ce-am uitat vrând să uit
mă vedeam pe mine cum mă zbat ca un peşte pe uscat
vedeam cum între mine şi el
stă dragostea mea ca un cocor atins de alice
şi vedeam cum se înnegreşte cerul de ciori
vedeam lama securii retezând gâtul femeii

Oho. Recunosc că lumea este mai bogată decât ne place să
credem
ori decât ne învață la şcoală

Îmi imaginez
chiar văd
cum se joacă cineva – Păpuşarul
pesemne –
cu firele sorții
ca un păpuşar de-aicea de jos
cu o păpuşă de paiete şi cârpe

Uneori înțeleg. Uneori văd
O rânduială străveche lucrează pe tăcute în mine
şi mă face să accept
că lumea e teatrul tău de păpuşi
şi că jocul acesta e un joc făcut să te distreze pe tine
Uneori mă revolt. Ridic pumnul. Ridic vocea
Eu te blestem
Uneori plănuiesc
murind
să-ți trag clapa
să te lipsesc de-un actor
de-o păpuşă sofisticată ca mine

Cel mai adesea însă mi-e urât
sunt vulnerabilă ca o larvă
amenințată ca un pui abia ieşit din găoace
Da. Sunt singură şi plină de plumbi

Oho. Ştiu că în mine specia umană a atins un anume triumf
Unicitatea mea e ca o piatră de moară în pântec

Mă întreb dacă nu cumva anume ai uitat să-mi laşi un semen pereche
numai pentru-a mă păstra ca partener al tău de palavre
Ca în Vechiul Testament mă întreb dacă n-ai fost gelos

Oricum. Tu eşti incert. Bărbaţii – vii şi reali
Existența ta e incertă. Certă este
numai problema dacă exişti ori ba
Certă este lumina asta intensă
care-mi arde pielea şi carnea
şi mă face să văd prin falange matca timpului
miezul aspru al nopții

Sunt vie

Mă doare mă doare mă doare
carnea mea puțină şi muritoare
Ziua şi noaptea trează şi-n somn
stau în această durere ştiută
Mă doare măduva moale din oase
mă dor oasele mele roz subțiate
mă doare craniul ca o minge vie în care cineva dă cu bocancii

Sunt vie mă doare carnea mea muritoare
Şi ca o spadă cu muchii doare în mine scheletul

Psalm

Unde vrei tu acolo este durerea
iar carnea omenească se topeşte ca un snop de cânepă

exact unde vrei tu
Numai oasele luminează
Unde vrei tu se întâmplă ceea ce vrei tu
iar ceea ce este viu creşte împlinindu-şi moartea în celule
Peste tot este împărăția ta
adică durere
peste tot este cădere sperlă însingurare

Aici sunt eu
aicea am iubit
în această lume ce nu-mi aparține
Ca ploaia şi ca iarba sunt
dar luminată de conştiință

Unde vrei tu acolo este ceea ce răsădeşti tu în visele tale
Plumbii timpului
bucuria de a fi
sfâşierea de a fi
îți aparțin

Aici sunt eu
o femeie obosită
ca tine după facere
Aici sunt eu luminându-ți inutil ca un licurici
urâtul

Pot să ascult

În jurul meu e pustiu cât cuprinde
Nicio ființă. Nicio suflare de om

Ce triumf Domine ce voluptate trufaşă
să ajung față în față cu golul cu nimicul
da – cu tine
Acum pot în sfârşit să mă caut
în nisip în nori în piatră în aerul jilav
acum am vreme să scotocesc în adâncul oglinzii
căutând fata aceea năucă subțire care am fost şi care-a pierit
pot să scurm după mine cu lopețile mâinilor ude
în carnea mea amară de femeie învinsă
Da. Pot să sap. Da. Pot să mai sfârtec

Îmi sunt mormântul îmi sunt sicriul de carne ațoasă
dură ca fagul

E o singurătate smintită. Cu gheare
Sunt fericită
Şi o linişte veche compactă
stă în jurul meu ca o mare de piatră

Acum pot să mă caut
Acum pot să ascult
foşnetul timpului – crima perfectă
Pot să aud cum răsar şi cum cresc din pielea lui sidefie
puful şi penele îngerului
Da. Este al meu

Sau cum sfârâie
ca o lumânare udă de sânge
carnea trupului meu aprinsă de moarte

Locul plângerii

Există o vale lungă cât zidul chinezesc
numită a plângerii
sau poate este vorba despre-un zid de piatră
înalt cât vezi cu ochii
numit al plângerii
Zid sau vale – ce contează

Eu îl cunosc prea bine locul acesta al plângerii compact ca viața

Facă-se voia ta a lui a voastră a lor
Facă-se voia oricui
aici acasă în locul plângerii
amin

Ţara zăpezii

Trec zilele trec nopțile se rotesc anotimpuri cu pulberi
Eu stau în mine ca-ntr-o supă fierbinte
Nu – nu iubesc. Nu – nu mă doare iubirea
Nu – când sunt zgâlțâită de friguri
nu mă ține nimeni de mână
Nu – nu vreau în preajmă nicio ființă umană:
mie-mi ajunge îngerul negru al meu
Şi-o să vină regina

Singură sunt. Iar noaptea
eu şi cu mine împreună
umblăm prin țara zăpezii

şi din vale îi culeg ghioceii

Da. Noaptea bântui prin zăpada înaltă
scăldată
într-o lumină albă fatală
Soarele beznei soarele beznei soarele beznei
îmi arde corneea îmi mângâie pielea

Da. Visez colorat. Albă este zăpada alb cerul
albă licorna
albi carnivori – ghioceii
Numai pământul din vale e negru
precum este mormântul
Da. Morților mei le vorbesc
de la ei aştept o bună primire
Neagră este țărâna
roşu este – aşa-mi amintesc – sângele meu
picurând
ca o marmeladă subțire călduță
pe tăblia lucioasă a mesei

Oho. Cum se scutură pomii de flori
şi de frunze

Trec zilele trec nopțile se rotesc anotimpuri cu pulberi
Domine al meu
Domine al tatălui meu
Domine al taților noştri:
ajunge
Stau în mine ca-ntr-o vatră de jar
stau în mine ca-ntr-o supă în clocot

şi prin vuietul roşu al febrei
trag cu urechea
la bocancii ei de metal:
s-a dus îngerul negru –
vine regina

Oho. Vuietul roşu
de mare închisă între ţărmuri înalte
al febrei
Mi-e dor de ţara zăpezii vreau soarele beznei – scâncesc

Nu – nu mă văd. Nu – nu mă reflectă oglinda
Dar sunt tot mai uşoară
Şi ca un zmeu de hârtie
stau gata de ducă stau gata de zbor

Viaţa ei – nu tocmai reală

Pe măsură ce febra urcă din adâncuri
şi aprinde fiecare celulă
ca pe un beculeţ colorat de Crăciun
ea devine uşoară ca un zmeu de hârtie
Dar nu zboară – nu se-nalţă la cer – căci ea este ferecată
într-o viziune pe care – fireşte – o are numai ea

Pentru că zeul se joacă cu noi
cum ne jucăm noi
cu baloanele colorate ori cu păsările roz de hârtie
la circ

E obosită şi nu mai vrea să trăiască precum sfintele trupuri
Nu

Mocneşte legată cu şapte lanţuri de aramă în febra ei
ca-ntr-o vrajă din noaptea de sânziene
Una câte una celulele ei se coc tacticos
cum se coace în august pe jar porumbul de lapte

Şi-şi spune că este pur şi simplu îndrăgostită
fără să ştie încă de cine
Şi pe măsură ce febra urcă din adâncuri
carbonizând încă-o celulă
ea fericită-şi surâde
Ea are reverii despre cât de bine i-ar fi fost ei ca femeie
dacă nu s-ar fi născut niciodată
şi despre cât de bine-i va fi ei
când nu va mai fi
Şi aruncă îndemânatic în joc precum un sofist din Atena
paradoxele logice ale nenaşterii ei şi ale morţii
ştiind foarte bine
că undeva a introdus premeditat o greşeală
un cod

şi că oricum unica ei viaţă
e numai o păpuşă de cârpe
pe care o leagănă cu grijă în braţe
cum ai legăna un copil

Zborul

Ea cunoaşte foarte bine realitatea reală
lumea aspră de şmirghel viața de zi cu zi
grea
de culoarea leşiei
ea ştie foarte bine ce înseamnă să trăieşti
şi să-ți faci – programat surâzând –
datoria

Şi ştiind toate astea
ea vrea astăzi să viseze să imagineze să aibă libertăți şi capricii
da vrea astăzi să se îndrăgostească
vrea ca trupul ei să fie fluid ca o lavă umană
Ea vrea să fie femeie
şi să zboare umăr la umăr cu bărbatul acela ales
pe cerul purpuriu al îndrăgostirii
Bărbatul acela real albastru tăcut
Ea vrea să doarmă pe aripa lui ca pe-un cearceaf de damasc
ea vrea să-i simtă gustul mirosul
Ori să-l vadă cum stă concentrat şi-o gândeşte

Ea vrea să umble cu el prin iarba foşnitoare a verii târzii
exact când se crapă de ziuă
Iar noaptea
când el ține pe umeri facerea lumii
bolta cerească şi lumina bătrână a cloştii de aur
ea visează să îl ajute să îşi țină umerii drepți
sprijinindu-i cu laba picioarelor
ori cu gleznele

Oho. Ea cunoaşte foarte bine realitatea cotidiană
ea îşi face fără greş datoria

Dar visează să zboare umăr la umăr
cu el
pe cerul de sânge al îndrăgostirii

Mersul pe beznă

Totul s-a sfârşit foarte devreme
totul s-a sfârşit de dinainte de-a-ncepe

Mă țin bine
de scara asta din fir de paing
şi urc vertical fără efort
ca şi cum scara asta ar fi o câmpie dulce cu iarbă

Îmi amintesc un basm din copilărie
despre o fată care voia
luna
şi s-a urcat să şi-o ia
Eu nu vreau nimic
Mersul acesta pe verticală îmi place
tot atâta cât mersul meu cu picioarele goale pe valuri

Da. Dacă-i lumină şi dacă-s desculță
pot umbla în voie pe orice materie
pot să calc zâmbitoare pe lava lichidă pe apă pe gheață

mă ține curcubeul şi raza de soare
aerul şi cerul albastru
Numai să fie lumină multă lumină:
în beznă îmi pierd echilibrul
şi gem

Subțire şi naltă şi uşor aplecată
mă ține orice materie
inclusiv gândul visul dorința
Şi iubirea cu duhoarea ei dulce-animală de carne de durere de sânge
cu mirosul ei de fiară buimacă
Dacă iubesc
încălțată în cizme roşii cu pinteni
pot mărşălui noaptea pe cerul de martie
cum aş bate pas de paradă pe străzi de granit
Oho. Dacă iubesc pot să umblu pe beznă

Dar povestea s-a sfârşit foarte devreme
de dinainte de-a fi

Vine ziua

Ziua pustie de ieri şi carnea pustie
precum cerul pustiu al verii ce trece
Lungi amurguri de iunie mă strâng de gât până la lacrimi

Tu: cel ce eşti cel ce nu eşti
mă învârt în viața mea vrând să fiu fericită
ca un pui de lup în capcană

În pielea mea poleită de aurul dulce al verii
mi-e urât
ca în miezul unui dezastru

Închisă în mine ca într-o țară închisă – spun
pentru că vine ziua când trecutul te ajunge din urmă
şi te înşfacă exact ca-n savană o mare felină

Psalm

El se întinde în mine şi-mi locuieşte gândirea
aşa
cum se-ntinde cerul şi acoperă lumea
Mă bântuie-n somn şi mă bântuie ziua
este ideea mea fixă este sarea din sânge e bezna
Şi nu-l pot cuprinde cum nu cuprind luna

Sunt o ființă umană: femeie
Tată din cer: tu nu mă atinge
Nu mai am milă nu am răbdare mi-a pierit umilința:
inima mea este grea ca o casă de fier
şi închisă

Şi ce este aceea: iubire?

Tatăl nostru din ceruri. Mamă neagră țărână:
albastru
cerul închide în sine globul terestru

El se întinde în mine şi-mi locuieşte gândirea
aşa
cum se-ntinde cerul şi acoperă lumea
Mă bântuie-n somn şi mă bântuie ziua
este ideea mea fixă este sarea din sânge e bezna

Sunt rea. Sunt subțire. Şi-ncă mă mai rabdă pământul
Umblu pe câmpuri cu iarbă
număr peştii din râuri
vântur colb vântur pleavă
Şi mă scald în mânie ca un vultur în aer

Tată din cer
mamă țărână:
sunt aproape asemenea vouă
şi ca o haină lucrată cu stele mă-nveşmântă cruzimea

Sunt o ființă umană: femeie
el e ideea mea fixă
este sarea din sânge
Şi doare

Aleasa

Tu eşti femeia aleasă să fie omorâtă cu pietre –
ai spus surâzând

Nu mă atinge. Sunt muritoare
Carnea mea tristă umană
te aşteaptă de la facerea lumii – am răspuns

Dar aici şi acum nu mă atinge

Şi-atunci tu mi-ai dezbumbat bluza
mi-ai descopciat fusta
şi m-ai dezbrăcat tacticos
Stam în faţa ta goală puşcă în piaţa centrală
ca o bucată de carne în galantar

În jurul nostru se făcuse gol ca la bombardament
şi o linişte de puteai auzi cum zboară pasărea fenix
pe deasupra catedralei catolice
oamenii ne ocoleau de departe întorcându-şi capul şi ferindu-şi privirile

Şi tu m-ai iubit aproape tandru
pe asfaltul murdar
printre mucuri şi ambalaje goale de coca-cola
întrebându-mă dacă-mi place dacă mi-e bine
şi dacă ştiu că eu sunt femeia care va fi omorâtă la amiază cu pietre

Aveai gust de sare marină

Şi bineînţeles eu ştiam

Târziu

Era târziu. Şi eu mi-am scos sandalele pentru tine

Era târziu. Pentru tine mi-am scos rochia de bumbac bleumarin
pe care o pusesem tot pentru tine
Era târziu: miroseai a sare şi a bărbat
eu miroseam a căldură
Pentru dragoste este mult prea târziu – ai spus
surâzând. Ştiu – ți-am răspuns –
e târziu pentru orice fel de iubire

Aşa că am stat pur şi simplu
verticală
goală puşcă şi aburind
în fața ta
cum stau noaptea la fereastră față în față cu bezna

Da. Aburind
cum abureşte dimineața devreme sub soare
pământul acela mănos din Grădină
Oho. Pământul acela pe care eu l-am călcat în picioare

Era târziu. Aş fi vrut totuşi să mă iubeşti – am sâsâit
Şi încet foarte încet
aşa cum şi-a lepădat atunci şarpele pielea
mi-am scos
pielea mea de pe mine

Povestea cea nouă

A trecut de mult miezul nopții
miezul vieții oho de mult a trecut
îmbrățişează-mă ține-mă lipită de tine
şi spune-mi povestea aceea ciudată şi nouă:

ce feminină eşti marta şi ce senzuală

iar eu drept răsplată
o să mă aşez în fața ta pe pământ
ca în scenariul acela vechi dintr-o carte
pe care astăzi nimeni n-o mai citeşte
pe care o citea tatăl meu Augustin
şi mi-a lăsat-o
împreună cu spaima de viață şi dorul de moarte
mie anume
drept moştenire

Da. O să mă aşez în fața ta pe pământ
şi-o să stau aşa îndelung privindu-ți privirea
şi gândind că viața poate fi la ceva şi ea bună
şi că tatăl meu m-a-nvățat atât de greşit

şi-o să stau aşa pe pământ abia atingându-ți cu răsuflarea
genunchii
şi-ntrebându-mă: de ce aşa de târziu

A trecut de mult miezul nopții
miezul vieții oho de mult a trecut

Zeiţa cu câini

De la un capăt la altul al vieții câteva vorbe:
stau pe ele ca pe-o plută
Nimic țin în mână nimic ții în mână
eu cu fața spre soare tu cu fața spre soare

(roşu ca portocala
la unul apune la altul răsare)

Cade cerul ca tencuiala – şi doare

Îmi amintesc
aburul acela părelnic de viață cald ca blana unei jivine
Eu m-am ferit
ca pielea mea să fie atinsă de-o piele umană străină
Oho! pielea asudată caldă a vieții

Îmi amintesc:
ceața ieşea fuioare albe din fluviu
şi se unea deasupra apei lăptoase cu norii
ploua luminos
cum ar curge din cer boabe coapte de struguri
Mie mi-a fost frică să urc:
cunosc străfundul ştiu calea de jos – am răspuns

De la un capăt la altul al vieții amestecăm vorbe cu vorbe
cum am pune pielea mea la-nviat sub pielea ta vie
Mohorât mărunt mocăneşte plouă acum şi aici
Cade cerul ca tencuiala – şi doare
În semn de sfidare – eu ştiu calea de jos –
îmi arunc peste umăr
ca zeița cu câini
pielea jupuită a vieții

Nemaiiubitoare inima

Amuțite sunt marile lucrări ale facerii
tăcute – lucrurile
nimic nu mai vorbeşte
Un soare alb ca o lună de carton
un soare de doi bani luminează peisajul
întinderea această prăbuşită în sine

Un lucru de nimic este şi inima mea nemaiiubitoare

Pentru beznă pentru rău se deschide ea la căderea morții

Nimic

Astăzi nu mi se întâmplă nimic
De multă vreme nu mai am nicio dorință reală
nicio mare luminată de soare
nu îmi mai tălăzuie sub piele
niciun copac cu frunze de aur nu îşi mai foşneşte metalul
la mine în creier
şi niciun bărbat mirosind a pulberi şi sare

nu

Nimic. Am stocate
informații fapte am legile logice
Pot să fac silogisme corecte
la nevoie pot chiar să produc adevăruri
ca un frigider care produce cuburi de gheață
Eu de multă vreme nu mai am nicio dorință reală
nu

Nimic
chiar nimic nu îmi mai creşte nu mi se mai umflă pe neaşteptate
în globulele roşii
Stau intactă în mine
ca o bilă de sticlă pierdută în iarbă de un copil

Era o tristeţe

Era o tristeţe
era o lumină sură de iarnă întârziată
Şi în femeia aceasta subţire era o tristeţe
tot mai greu de dus
de azi pe mâine
Ca şi cum ai muta cadavrul unui iubit
dintr-o ladă în altă ladă
şi tot aşa până la Judecata de Apoi

Ajunge. Îmi ajunge. Este destul
Există în mine tristeţea
opacă fără cusur

Acum ştiu

Ceasul acesta de-amurg când lungi se încalecă umbrele
Da. Aici şi acum se îngână
viaţa cu moartea

Ştiu pentru ce

acum ştiu
pentru ce s-a petrecut această călătorie neclară
puntea corpului meu între două nimicuri

La ce să mai nădăjduiesc când nu mai pot?

De câteva ori
focul de artificii al sângelui meu a luminat beznele
iar eu ştiu
că iubirile mele ca nişte coloane au sprijinit cerul şi l-au făcut
mai înalt
Aproape divin

Descriere

A avut şi ea douăzeci şi şase de ani bătuți pe muchie
şi nu i-a folosit la nimic
A avut şi ea carnea fragedă
Ca o sabie trupul ei trufaş
a despicat orele

Voi învinge – cânta
carnea mea muritoare şi-ndrăgostită îngerul timpului n-o va atinge
câtă vreme iubesc
tinerețe fără bătrânețe şi viață fără durere
va fi
epiderma noastră moartea nu o s-o lingă
nemuritori ca Adam şi Eva înainte de a cunoaşte
vom fi. Dar noi vom şti

A avut şi ea douăzeci şi şase de ani bătuți pe muchie

Vindecarea

Ea nu mai iubeşte ea nu mai leagănă niciun bărbat
în somnul ei de adultă
ea bea cafeaua cu zahăr ea mănâncă
ciuperci alb-cenuşii
precum substanța alb-cenuşie din cutia ei craniană
ea nu mai ascultă
partea ruptă şi spartă (a patra)
din a patra de Brahms
ea nu mai este îndrăgostită
ea se ține în brațe ea se conține sub piele
ea nu se oferă ea nu se refuză
ea pur şi simplu înaintează absentă prin pustă
şi-şi repetă
că viața e lungă că viața e bună
precum cerul cetății când
deodată cu seara
vine covorul viu de ciori negre sătule

Ea îşi cântă despre ziua ce-a fost şi despre facerea lumii
oho despre noaptea maternă

Ea pe nimeni iubeşte
Ea de fapt lipseşte din sine
ea e adânc şi departe
coborâtă
pe scara spartă de piatră

nu
nu în moarte – moartea există cât există şi viaţa –
ci în mare
în apa care-şi leagănă negru
delfinii coralii bărcile peştii
nisipul mâlul forma fertilul
ideile zeii sarea
da sarea

Ea nu se iubeşte. Ea nu mai iubeşte. Ea nu mai aşteaptă
Ea a fost cândva demult îmblânzită –
şi era unduioasă ca iarba şi bună –
ea a ars ca o pâine uitată pe vatră
ca Troia a ars
ca Sodoma

Iar acum stă ca un tăciune-n ea însăşi
bea cafeaua cu zahăr
mănâncă ciuperci
Ea se consumă

şi înaintează în viaţa ei ca prin pustă

Ea priveşte senină lanul de grâu care îi creşte
în loc de carne moale şi vie
în propriile ei palme pe falangele strâmbe

Ea a trecut prin viaţa terestră
ea a fost fiinţă umană

Iar acuma da acuma aproape că-i bine

Pragul

Stau în fața elementelor ca-n fața unui pluton de execuție
calculându-mi şansele
pământ apă aer foc
Stau înfricoşată stau verticală:
n-o să fac față
peste pragul ăsta n-o să trec niciodată

Stă în fața plutonului
ea nu ştie să înoate nu ştie să umble pe ape
nu ştie să se înalțe la cer
nu ştie să se roage
stă ca iarba cu picioarele în pământ
Ea iubise
ea nu mai murise până atunci niciodată

Ora patru

Doare. Ora patru. Caut în mine
caut în mintea mea ca-ntr-o vizuină străină
La ce bun. Şi ce caut. Mă doare
Undeva – un trandafir alb şi-nghețat luminează
Nici nu există – îmi spune o voce străină
Este – nu este: aplecată peste ghizdul fântânii eu ar apa cu plugul

Mă doare. Ca un bărbat durerea mă ține în gheare
Oroarea mea este şi ea aici: n-o să plece

Nici groaza nu-mi pleacă – îmi stă-n carne
şi-mi îndeasă pâslă în creier

Niciodată – aud. Niciodată – răspund
Precum codul genetic eu port în mine fisura
Da
identitatea mea indiferent la ce oră
Când mă trezesc mă aşteaptă-n celule
când dorm
ca melcii pe frunze îmi umblă pe piele

E patru. Ceasul patru
Mi se năzare roza albă a lumii
Văd corăbii cu pânze văd marea văd cerul
Spre Itaca merg desculță pe valuri
şi pe apă-mi văd umbra
purtând
aripi largi şi greoaie
E patru. Doare. Se crapă în mine de ziuă
sângele stă să crape
se crapă celulele crapă nucleii

iar eu cânt fericită: vine o zi
pentru aceia ce dorm
pentru aceia reali
vine o zi
nou-nouță şi bună

pentru mine
şi pentru aceia ca mine
alunecă barca

E patru. Caut în mine ca-ntr-o vizuină străină
deschid uşi sparg ferestre dărâm ziduri trag sertare
scotocesc de zor printre boarfe
Unde
unde se află roza pură a lumii?
Oho. Largi ca pajura-n zbor
se umflă pânzele bărcii

Ce mă roade şi ce mă trezeşte
ce dor mă scaldă-n sudoare
în puterea nopții de toamnă?

E beznă compactă – îmi cânt – e umed şi noapte

Vine o zi încă o zi
pentru acei care au somn şi viață
pentru aceia reali vine o zi
zemoasă şi bună
Eu nu dorm
eu am durerea în mine
şi-n oroare mă scald ca în soarele beznei
Da. Eu am groaza mea – pusă bine

Am groaza mea pusă bine
E a mea: n-o s-o pierd
n-o s-o stric
n-o să-mi plece
E a mea ne iubim
şi mă ține de chică

Înghețată şi albă tace inima lumii

Eu am groaza mea
Şi-o să vină cu mine

Înaintarea

Înainta uşor aplecată
despicând aerul cu umărul drept
aşa cum izbeşti o uşă întredeschisă

da mergea înainte
pe apa verde ca o clorofilă proaspăt extrasă din frunză

Înainta fără nicio grabă
pe întinderea vie sărată verde a mării
ea mergea absentă pe ape

E departe de țărm şi înaintează fără gânduri
din când în când pur şi simplu îşi aminteşte câte ceva de demult
de exemplu iarba roua copilăria
din când în când simte că durerea se mişcă în ea
ca un copil gata să se nască în sânge
aşa cum stă scris

Ea înaintează departe tot mai departe

pe spinarea mişcătoare vie a apei

Pe celălalt mal

Voi pleca. Eu voi pleca de aici ca o pasăre
E vremea. Dacă mă doare
ştiu că aşa se cuvine
Cineva separă cu lama
răul din mine de răul din tine
cineva taie răul de rău
Cineva mă sapă la rădăcină

Voi pleca. Voi pleca de aici. Nu mai încerc nicio împotrivire
nicio luptă
Ca un vreasc înnegrit mă las aruncată
pe celălalt mal

Prin iarba neagră

Aici şi acum sunt eu numai eu
fierăstrăul tău de argint
sabia
mânia
pendulul tău tremurător de carne
dovada
trufia
forța mea de om cu pumnii ridicați spre cer

Da. Da. Da. Cerul pe unde eu am fost şi am umblat
pe toate colinele
Aşa: ca să dovedesc că se poate

Tu pur şi simplu aminteşte-ți. În ceasul acesta rău gol
pur şi simplu aminteşte-ți
Şi nu-ți mai întoarce fața de la sângele acesta care curge
se revarsă
şi udă într-o ploaie fierbinte pământul
Sânge omenesc şi ieftin
După ploaie creşte o iarbă neagră aspră ca părul meu. De
om

Eu stau şi privesc. Eu stau şi mă rog

Mâine voi umbla prin iarba neagră

Scara

Cobor. Este o scară abruptă aproape verticală
Acolo este marea. Marea are culoare de mure
marea are culoare de smoală
Cobor. Treaptă cu treaptă
suptă în adâncime. Cobor
pipăind cu talpa scara îngustă de piatră

Cobor. Cobor împotriva voinței
împotriva dorinței şi-a rațiunii
Cobor. Suferind cobor în propria mea viziune

Nu-mi mai amintesc ce e sus. Ştiu că jos este umed
sânge şi smoală. Jos e absența uitării

deci a iertării
De oroare
muşchiul de carne al inimii s-a ghemuit ca un arici
de oroare
muşchiul de carne al inimii este greu ca o piatră

Cobor. Nu mai am nimic de-aşteptat – îmi spun:
scara care duce la cer pentru mine coboară

Zeul

Eu am măsluit realitatea: dându-i sens
Deci stau acum aicea să-ntâmpin
un zeu feroce

Circuitul apei în natură

El tace. El ştie să tacă
El mă priveşte ca pe o picătură de apă
bombată
pe mâna lui stângă
El ştie. El ştie precis ce m-aşteaptă
El ştie ce luptă pe viață şi moarte se dă înăuntru
El ştie că celulele mele se-nfulecă lacom una pe alta

El tace. El nimica nu face
Destinul m-a prins ca pe-un peşte în plasă
Stau sub soartă
ca întinderea pustie de ape
sub cerul de piatră

... şi-a fost dimineață şi seară şi-a fost ziua dintâi...

Dar el ştie că în mine e ziua a opta
şi că nu mai există iubire

Şi eu ştiu că iubire nu este. E bine
Nimic de nimic nu mă leagă: eu şi cu mine
stăm față în față cu mutul

Numai un zgomot negru de aripi îmi bate-n timpane:
poate sunt păsări – îmi spun – poate sunt îngeri
poate e cordul meu ce se smulge din ghemul de vene
El ştie. El tace. El nu mă iubeşte
Nici eu nu sunt unită cu el prin iubire
ci printr-o furie pură în clocot

El tace. El este înalt. El surâde
El are o față ca partea ascunsă a lunii
El se uită la mine ca la o picătură de apă

Dar ce mai e astăzi o picătură de apă
de sânge
ce este o ființă umană
şi ce este aceea – iubire?

El tace. El ştie să tacă
el se uită la mine ca la o picătură de apă
intrată
în circuitul naturii

Ziua a noua

Ziua când ai pierdut ceea ce mai era de pierdut
steaua din cer şi iluziile
Şi stai aşa viu şi golit ca un peşte din care s-au scos măruntaiele

În viața ta stai ca la marginea pustei
Eşti pe picioarele tale
şi-ți cânți un cântec de leagăn

Ştiu:
o normă supraumană îmi pune la încercare umanul
Unde eşti tu Domine unde eşti unde
câinii şi lupii vântul şi pulberea pusta
Din această întâmplare aş fi vrut să lipsesc
Unde eşti unde:
aş vrea să adorm
dar facă-se voia ta
Trează sunt vie sunt
feroce
facă-se jocul tău de destin

Numai sângele meu
mă trădează şi se dă în spectacol
se zbate în atriu ca o limbă de clopot trasă în dungă
se lăbărțează se umflă dospeşte
se-mprăştie ca un şirag rupt de mătănii
pe unde apucă
pe tăblia galbenă-a mesei de pildă

Vântul şi golul pulberea câinii şi lupii – cânt

În creier
foşnet aspru de sânge
ca un val sărat care linge o plajă de mare

Sub stelele moarte

Se simte în aer duhoarea rece de fiară sătulă a toamnei
Ce să aştept? Îmi accept mutilările
ca un măr merele de pe creangă

Cei ce m-au iubit sunt pe pământ şi sub pământ
niciunul în bătaia puştii
În jurul meu s-a făcut gol ca într-o pădure retezată cu fierăstrăul
îmi pierd prietenii – cu excepția acelor morți
Numai duşmanii mi-au rămas fideli – slavă lor –
cu excepția acelor morți

Eu mi-am săpat tranşee în mintea lor ca în pământ

Sub mătasea coaptă a bolții cereşti sub stelele moarte
invoc elementele:
pământ aer lacrimi
Şi-atât

Exerciţii de desprindere

Este seară. Este de-a binelea noapte
Este noapte peste toate făpturile
Ghemuită într-o oboseală ca aracetul
îmi cânt: niciodată niciodată
nu va mai fi nimic ca înainte
niciodată nu vreau să mai fiu
Sunt morți în cer – viii sunt sub pământ

E vremea

Cine bate la poarta inimii mele? Nimeni
Cine bate la poarta înțelegerii mele? Nimeni
Cine locuieşte aici? Nimeni
Cine doarme-n patul meu
cine îmi mototoleşte perna
cine îşi face loc în spațiul acesta
larg cât un sicriu
cât o cămăruță a inimii?
Nimeni

Aşa că este vremea
să vină el
cu aripile lui cât pânza de corabie
el vechea mea cunoştință la vreme de spaimă

da – spaima care mă leagănă mă alăptează
şi mă duce ca pe-un peştişor
acolo
E vremea să vină să-mi cânte
să-mi facă ceasul acesta suportabil

înspre slava luminii şi întunericului
înspre slava durerii care-mi ține loc
şi de câine şi de frate
înspre slava durerii ce-mi arată
cât de vie sunt

Ceremonia de plecare

Stelele. Luna. Nepăsare

Nepăsătoare leneşă bate şi inima
clopotul lumii bate şi el a plecare

Cu totul altfel

Astăzi toți au aripi astăzi toți îşi poartă sufletul la vedere
în loc de haine probabil
Ce de pene ce de aripi de toate dimensiunile
ce de culori –
ca într-o florărie
Şi tu – ce curcubeu apocaliptic ca o aducere-aminte ai desenat pe cer
şi cum se mai îngrămădesc cu toții să îl urce

Cu pene verzi ca un păun o pasăre de-aş fi acum

Astăzi toți îşi poartă sufletul la vedere
Nemărginită pare marea
şi grea de rod
Ea îşi leagănă delfinii

şi fiecare cristal de sare luminează adâncurile

Ce spectacol ce frumusețe pământească
ce ambalaj să ne ia ochii te-ascunde

Nemărginită pare bolta cerească
Eu ştiu că nu e
dincolo de ea e bezna pe care nu o văd
dar o gândesc
Dincolo şi beznă veşnică eşti:
cu totul altfel
Cu pene verzi ca un păun o pasăre de-aş fi acum
spre alte mări spre alt pământ spre alte ceruri să m-avânt
Şi-acolo dincolo departe
să îmi răspunzi:
într-o cătuşă de oțel
ce ne uneşte ce ne leagă ca la logodnă un inel
De tu nu eşti de eu nu sunt
– un creator o creatură –
ce-i moartea care ne desparte
De eu nu sunt nici tu nu eşti:
e numai moartea ce desparte

Ceaiul

Astăzi nu mai călătoresc
astăzi stau la masa de piatră
şi beau ceaiul nebunilor
din pahare înalte de metal

astăzi beau ceaiul lor

astăzi mă joc cu paharele de argint
ale iepurelui de martie
astăzi stau priponită ca un miel
Astăzi vei veni astăzi te aştept

Corabia

Realitatea îmi scapă printre degete
ca un peştişor de martie
Mă înspăimântă
Ceea ce aflu la limita amintirii – de asemenea

Vine trecutul întotdeauna te ajunge din urmă

Mâine e o altă zi şi atâta tot – îmi promit
Sus în slava cerului va pluti o corabie
(răzvrătită inima mea îşi şopteşte)
sus în golul cerului va pluti o corabie

Sfânta treime a morţii

Ce mai rămâne din memorie
după ce timpul spaima viața
sfânta treime a morții
îmi spală creierul ca pe-o rufă purtată
aşa: cum se spală cu apă ce scriu astăzi pe apă

Ce mai rămâne după curățenia mare de toamnă

ce spaimă ce ruşine ghemuită în mine
stă gata să-mi sară la beregată

Viața trece ca o ploaie de vară
trece dragostea trece durerea – spun

Ferecată într-o singurătate mănoasă cu gheare
picotesc în mine ca o şopârlă la soare
Mi-e bine. Cresc din mine
flori de câmp crinul roşu al pustiei
zboară fluturi şi mierle
înfloresc stacojiu ca inima mea despicată
maci uriaşi
cresc din mine spice de grâu tufe argintii de pelin
sânziene

Da. Sfârtecând iarba grasă cresc din mine gheare lungi colorate
Sunt amară şi naltă. Sunt vie

Oho. Am învățat în sfârşit să mă apăr
am învățat că am dreptul
de a sta în mine ca în grădina aceea
păzită la ziduri de îngeri cu săbii
Precum Eva în clipa trezirii
eu îmi ajung mie însămi

Numai sacul ăsta cu cioburi şi cuie
zdrăngănind ca o moară stricată în cutia mea craniană
numai sacul ăsta cu pleuri

sună în mine
şi la orice mişcare
mă taie mă umple pe dinăuntru de sânge
Da. Numai memoria mea îmi mai aduce aminte că sunt
încă o ființă umană

Oho. Durerea

Ce mai rămâne din memoria mea de femeie
umblată printre oameni în lume
ce mai rămâne după ce sfânta treime a morții
mă tăvăleşte prin sare şi mă linge ca o cățea care-şi linge
cățeii
apoi trece prin mine ca apa prin pânză
şi mă spală de sânge cu sânge

Mesagerul

A venit de departe
Miroase a pământ şi-a nisip şi are mâinile grele ca lutul
Da. Poartă în ochi culoarea deşertului
în clipa când soarele stă gata s-apună
Are în piele şi-n haine o pâclă albăstrie
cum au munții aureola
Şi scoate sunete din care nu pot înțelege nimic

El a venit de departe. El este străin
şi aduce cu el îmbibate în carne
depărtările necunoscutul nelinişştea răul
Da. Moartea şi viața iubirea şi ura
împrumutându-şi una alteia fața

După bătălie

Apoi şi-a pus capul pe masă
cum ai pune o floare pe mormânt:
amin
facă-se voia lui
aş fi vrut să câştig
n-am putut
Deci facă-se voia lui a oricui

Ţara singurătăţii

Stă singură sprijinindu-se pe ea însăşi
cum se sprijină între ei fraţii de cruce
cum se reazemă în ură unul de altul duşmanii

Da. Stă singură şi în singurătatea ei fermecată îi creşte
iarbă pe prag ca pe viitorul mormânt
are mentă şi flori verzi de grâu până-n uşă
ciucuri roşii de plop îi foşnesc la ferestre
Ea a ajuns de vorbeşte
cu seva din flori
cum vorbeşti cu-o regină
Ea e soră de rouă
cu pelinul cu macul cu socul
şi cu mâna culege gingaş doamna omidă
vorbindu-i mirat ca Alisa

O. Îi place. Ea înfruntă viaţamoartea
umblând singură singură cuc

şi desculță
pe plita încinsă a vieții
Şi ea calcă pe moarte ca un om jupuit care intră în mare
Pe dig urlă câinii la lună
Da. Singură cuc ea se calcă pe ea în picioare

O doare. E fericită. Ea sfidează orice cruțare şi n-are
de nimeni nevoie
Destinul

Ea a ajuns în țara perfectă

Împinsă ca la vânătoare o ciută
de haita lătrând ascuțit
ea a ajuns în sfârşit în țara asta perfectă
în care creşte arnica meiul cucuta

Ea ştie că partida-i pierdută
că a fost snopită-n bătaie
că este scuipată
şi că mâine va fi bătută cu pietre
Ea ştie că se află în război cu umanul

Dar ea stă sfidătoare îmbrăcată în înfrângerea ei ca-ntr-o armură
ştiind că armura e propria-i piele
şi că pielea ei a fost de şapte ori jupuită
şi trasă la sorți
cum a fost trasă atuncea la sorți cămaşa aceea

Iar acum şi aici sfidează viața şi moartea
tăvălindu-se în singurătatea ei mare
ca în mătase

Mâțişorii roşii de plop îi atârnă-n fereastră
Este singură în sfârşit singură cuc
fericită

Ceremonii de seară

Ea înaintează pe gheața subțire ca frunza
Înaintează grijuliu cum ai sufla o petală

Când se va sparge eu voi fi în larg
departe foarte departe
şi rostogolindu-mă mă voi duce adânc

Ca o piatră oarecare – inima
Nu-i nimic de făcut

În fiecare seară
ea înaintează pe gheața subțire ca frunza
departe foarte departe
şi coboară foarte adânc

Acasă

Ca poporul lui Moise ea păşeşte în mare:

şi marea n-o ține
Pe sub apă ea înaintează hotărât şi încet înspre larg şi-nspre adânc
Alge albastre i se încurcă în păr
peşti scoici melci nautilus
Ea a intrat dedesubt în împărăția ei din afund

Pentru urechea umană
aici nu e glas nu e strigăt nu e cântare:
aici e doar foşnetul sării
ca un foşnet de sânge şi lacrimi într-un trup de sirenă

da
sarea alunecând printre corali şi epave
printre corăbii oraşe pierdute
ancore funii monede
Aici sunt cadavre. Aici stau iubirile moarte
Oho. Elefanții de aur
zeii uitați în temple de rocă
trimițându-mi în vis forma arhaică-a legii

Da – aici în adâncuri
se amestecă cioburi din lumea mea de femeie
cu forma primă a lumii
aici în mâl în supa asta primordială
umanul şi divinul sunt una
Ca poporul lui Moise ce intră în mare
ea păşeşte în sine şi umblă
ea înaintează dibuind pe sub apă
Ea a fost şi-a trăit în țara pustie
şi acuma se întoarce acasă

Legea eternă

Ea ştia totul. Ea ştia
tot ce se poate şti despre cele omeneşti şi despre cele divine
Fiindcă ştia tot ce un om poate şti despre capriciile marilor zei
ea ştia totul despre nălucirile de cobalt ale vieții
despre sensul unic al vremii al morții
Oho. Ea ştia despre moarte tot ce poate să ştie vreodată un om care încă respiră

Nu. N-o iubea. Ei îi plăceau
cu sfială
cu spaimă
cu milă
plăsmuirile firave ale vieții

Ea iubea curcubeul

Dar ştia că în urzeala colorată şi caldă a vieții
există
oho întotdeauna există
ceasul acela când omul stă singur cu mâinile goale față în față cu zeul
singur da singur
şi cere să se sfârşească
da
să se sfârşească odată
pentru că nu mai poate să îndure glumele crude pe care nemuritorii le încearcă pe el

stă singur şi se roagă să-i vină
moartea sa oho proprietatea sa personală garantată ca umbra

Ea ştia totul despre viaţă şi despre lumea asta rea bună în care
orice farsă făcută de-un nemuritor oarecare
pentru cei muritori se transformă în legea eternă

Vârsta senină

Am trecut într-o altă vârstă: senină
Şi ştiu

Bolile muşcă din celulele mele
ca maidanezii
Eu mă împotrivesc surâzând
beau ceaiuri de plante iau propolis înghit vitamine
Am o răbdare de fier
Am o rezistenţă ca un pod lung lung de oţel
peste care trece în viteză traficul greu de pe două continente
întâmplătoare

Trecătorii îmi fac mare plăcere
îi ascult pe furiş cum vorbesc despre vieţile lor
despre preţul la pâine despre guvern despre pensia mică
O. Viaţa cotidiană gureşă colorată:
fiecare îşi duce povestea

Oamenii aceştia reali
ieşiți la lumină
ca văcuțele-Domnului primăvara la soare
Lumea e caldă şi miroase a garoafe a ceapă prăjită
a gunoi fermentat a pepene verde a ploaie

Viața-i o pâine rotundă frământată cu sodă caustică
Fiecare îşi încasează
porția lui
Şi există cruzime oho
Viața este ceva – poate-un măr – care doare
intri lacom – ieşi cu mâinile goale

Cel mai bine este să ai o grămadă mare mare
de dorințe şi iluzii:
vor fi pierdute vor fi călcate-n picioare
Până s-atingem forma deplină
(o carne bine tocată
făcută una cu țărna una cu prundul)
trec peste noi bocanci roți trenuri şenile

Sunt în altă vârstă: senină
Şi-acum ştiu că totul este să ai la început cât mai multe pretenții
un munte de visuri de planuri mărețe
un roi de amăgiri zumzăind fermecate
ca o colonie de viespi de pădure
în tărtăcuța mea de femeie
Aşa: ca să ai de-unde pierde
Fiindcă
fi-vor pierdute ca nişte membre cuprinse de cangrena gazoasă

Da. Vor fi una câte una tăiate retezate distruse
până rămâi – sunt o ființă umană – un ciot noduros

un ciot scorburos
în care cresc
larve mici de insecte ciuperci flori de câmp licheni protozoare
La sfârşit
ca soluțiile dintr-un laborator medical
am ajuns un mediu viu de cultură
pentru spori coci viruşi bacterii
Viațamoartea are o artă vicleană:
m-a dat afară din pântec
m-a crescut cu lapte mi-a arătat iarba verde-a Grădinii
m-a jupuit şi m-a tăvălit ca pe-un şnițel prin sare
acum mă trage pe roată şi mă umple de sânge
Şi-o să mă ia înapoi

Sunt o ficțiune umană
adultă
Viațamoartea îmi dă lecții de artă brutală:
ca pe toți
ea mă sculptează mă şlefuieşte mă cântă mă scrie
şi-apoi mă boceşte ca o țărancă
Amin

De departe

Ea nu mai voia să trăiască. Ea voia să moară
dar pentru că nu voia să recunoască
ea se îmbolnăvea zi de zi

de încă o boală
ea ardea la foc mic într-o febră eternă
Şi umbla aşa cu febra ei şi cu bolile ei
cum umbli cu o haită veselă de cățelandri nărăvaşi şi fideli
după tine în lesă
Umbla dreaptă şi subțire pe străzi
şi zâmbea tuturor de departe

Da. De departe

Dar de fapt ea nu mai voia să trăiască
Ea nu dorea nimic – decât pământul şi iarba
cerul şi apa. Da. Elementele curate eterne

Ea se uita cu inima strânsă de milă
la toate făpturile tinere vii
pentru că ea înțelesese şi – oho – înțelesese devreme
nu numai că viața-i cruzime
ci şi că este o probă
da o probă: pentru nimic
şi că zeul ne testează
aşa
cum ne ducem noi la spectacol
ca să ne mai treacă din vreme
Ea ştia că nu există sens glorie mântuire
ea ştia că în această lume plină de zei totul este degeaba
Şi voia să moară
Da. Voia să moară
ca un in care se destramă în pământ
ca o cânepă care se topeşte în râu
ca un puf de păpădie care se mistuie-n vânt

Ea nu mai voia să trăiască
nu
şi se temea că în viitor cândva peste evi
elementele trupului ei se vor readuna prin hazard laolaltă
şi că-şi vor reaminti viața ei şi numele Marta

Aşa că ea zâmbea tuturor sfârtecat de departe

Mutul

El stă tăcut în această lume bătrână
făcută economicos o singură dată pentru eternitate

Această lume care îşi reciclează continuu elementele
da viii şi morții
această lume în care tot ce-a murit
devine hrană pentru tot ce trăieşte
iar ceea ce este viu şi palpită
umple pe bandă rulantă
burta mare a morții

Oho. Această lume perfectă
Ştiu că nu există decât aparența de noutate

Iar el stă tăcut în această lume bătrână asurzitoare sleită
stă liniştit lângă rotativa eternei reîntoarceri
Îl simt cum emană o forță enormă
El pare făcut din alte elemente decât mine muritoarea de rând
decât noi

cei reciclați din ziua dintâi
Da. Pare a avea o altă realitate
mai densă

Eu îl privesc. Încerc să-mi amintesc
alte vieți alte morți – ale mele
încerc să-mi amintesc dacă nu am acum biografii paralele
dacă nu sunt multiplă

Îl privesc. Îl recunosc
cum l-aş recunoaşte pe bărbatul acela
care există oho cu siguranță există
şi care-mi lipseşte de la facerea lumii

El stă tăcut
înalt rezemat de poarta înaltă
stă în această lume bătrână şi mă priveşte
Are ochii albaştri ca Augustin.
El este al meu. Mutul. El a venit aici pentru mine